Het rapport van mevrouw Wolters (B2 · NT2 Dutch B2)

Tekst / Transcript

Mevrouw Wolters werkte sinds elf jaar op de financiële afdeling van een middelgroot museum. Ze kende elke rekening, elke leverancier en elk vergeten laatje in het archief. Toen er een nieuwe directeur werd aangesteld, veranderde de sfeer binnen een paar weken volledig. De man sprak graag over vernieuwing, maar hij vroeg zelden naar cijfers. Wat mevrouw Wolters het meest begon te verontrusten, was de snelheid waarmee hij grote bedragen aan tentoonstellingen toewees.

In maart vroeg het bestuur haar om een overzicht van de uitgaven van het afgelopen jaar. Ze werkte drie weekenden door en leverde een gedetailleerd rapport in van tweeënzeventig pagina's. Daarin kon ze elke post verantwoorden, behalve vier betalingen aan een adviesbureau waarvan niemand ooit gehoord had. Ze noteerde dat feit droog en zonder commentaar, in één korte alinea op pagina achtenveertig. Haar collega's zeiden dat niemand een rapport van die dikte ooit helemaal leest.

Toch las iemand het wel. Tijdens de vergadering in april vroeg een bestuurslid de directeur om die vier betalingen te verantwoorden. Er volgde een lange stilte. De directeur begon over de toekomst van het museum te praten, over publiek en over ambitie, maar hij gaf geen enkel bedrag. Uiteindelijk moest hij erkennen dat hij het contract had ondertekend zonder het bestuur te informeren. Het bestuur besloot daarop een externe accountant aan te stellen.

De weken daarna waren onaangenaam. In de gangen werd mevrouw Wolters door sommigen geprezen en door anderen scherp bekritiseerd, want een deel van het personeel vreesde voor de subsidies. Iemand schoof een anoniem briefje onder haar deur. Ze bewaarde het in haar bureaula en zei er tegen niemand iets over. Op een avond bekende ze aan haar zus dat ze soms spijt had van haar beslissing om die alinea op te schrijven, hoewel ze wist dat ze niet anders had kunnen handelen. Haar zus antwoordde dat spijt nu eenmaal hoort bij elke keuze die iets kost.

In juni presenteerde de accountant zijn bevindingen. Hij kon het geld verantwoorden tot op de cent, en het bleek dat er niets gestolen was: het adviesbureau bestond echt en had zelfs behoorlijk werk geleverd. Wat ontbrak, was elke vorm van toezicht. In zijn conclusie wist hij fraude en slordigheid duidelijk te onderscheiden, en juist die nuance maakte het document geloofwaardig. Het bestuur wilde geen schandaal en koos voor een nieuwe procedure: vanaf nu moest elk contract boven de tienduizend euro vooraf worden goedgekeurd.

De directeur bleef, maar met minder vrijheid. Mevrouw Wolters kreeg een functie waarin ze het interne toezicht mocht opzetten, en zo wist ze op haar zestigste alsnog een soort autoriteit te verwerven die ze nooit had gezocht. Ze leerde de jongere medewerkers hoe je een uitgave in detail beschrijft, van de eerste offerte tot de laatste factuur. Wie haar cursus volgde, kon daarna een verantwoord dossier van een rommelig dossier onderscheiden. Het klonk saai, gaf ze zelf toe, maar het museum heeft er nooit meer een cent aan verloren.

Try our 6-step method for free and make these words stick.

Listen to this episode online: https://course.interactivelessons.nl/local/podcast/episode.php?id=28816

Start this course for free: https://course.interactivelessons.nl/mod/quiz/view.php?id=1998